

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1392/2019
23.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Љиљана Лазић, адвокат из ..., против туженог Факултета за пословне студије и право Универзитета Унон „Никола Тесла“ са седиштем у Београду, ради исплате разлике зараде, накнаде трошкова и других примања, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3079/16 од 24.05.2017. године и решења Вишег суда у Крушевцу Гж1 70/15 од 29.09.2015. године, у седници одржаној 23.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3079/16 од 24.05.2017. године и решења Вишег суда у Крушевцу Гж1 70/15 од 29.09.2015. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3079/16 од 24.05.2017. године и решења Вишег суда у Крушевцу Гж1 70/15 од 29.09.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Трстенику П1 68/14 од 19.02.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу за период од 01.04.2013. године до 30.04.2013. године исплати укупно 155.664,00 динара, опредељених према појединачно наведеним износима на име исплате по основу разлике између припадајуће и примљене зараде, накнаде за одржане часове – полагање испита, прегледане и оцењене писмене радове – колоквијуме, накнаде по основу временаведеног за пуну радну годину остварену у радном односу – минули рад, путних трошкова за службено путовање у земљи и неисплаћених дневница, све са законском затезном каматом од 01.05.2013. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да на име тужиоца изврши уплату доприноса надлежним фондовима на име разлике од уплаћених законских доприноса на обрачунате зараде до припадајућих законских доприноса на пуну зараду. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженим на име трошкова поступка исплати 6.456,64 динара. Решењем Основног суда у Трстенику П1 68/14 од 10.05.2016. године одбијен је предлог тужиоца за враћање у пређашње стање.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3079/16 од 24.05.2017. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужиоца и првостепена пресуда је потврђена. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и првостепено решење којим је одбијен предлог тужиоца за враћање у пређашње стање је потврђено.

Решењем Вишег суда у Крушевцу Гж1 70/15 од 29.09.2015. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђено је решење Основног суда у Трстенику П1 68/14 од 11.06.2015. године којим је одбијен предлог тужиоца за ослобађање од плаћања трошкова поступка у тој парници.

Против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3079/16 од 24.05.2017. године и решења Вишег суда у Крушевцу Гж1 70/15 од 29.09.2015. године, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном на основу члана 404. ЗПП.

Према члану 404. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“ бр. 72/11, 55/14), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Разматрајући дозвољеност изузетне ревизије, у делу у ком је изјављена против другостепене пресуде од 24.05.2017. године којом је правноснажно одлучено одбијањем тужбеног захтева тужиоца, Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер у том делу ревизија тужиоца не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или да постоји потреба новог тумачења права или неуједначена судска пракса, будући да одлуке и разлози у конкретној чињенично правној ситуацији не одступају од важеће судске праксе. Осим тога, битне повреде одредаба парничног поступка и правилност утврђеног чињеничног стања, не представљају разлоге за изјављивање посебне ревизије.

Надаље, у односу на правноснажно решење којим је одбијен предлог тужиоца за враћање у пређашње стање и правноснажно решење којим је одбијен предлог тужиоца за ослобађање од плаћања трошкова поступка у тој парници, Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови из члана 404 ЗПП за изузетну дозвољеност ревизије, јер примена процесног права (одредаба ЗПП) на ком су заснована побијана решења, зависи од утврђеног чињеничног стања конкретног случаја, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној, ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

На основу изнетог, применом члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у делу у ком је изјављена против правноснажене одлуке којом је одлучено одбијањем тужбеног захтева у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, Чланом 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је поднета је 01.10.2013. године, а вредност предмета спора опредељена је износом од 155.664,00 динара, који очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, па је побијана другостепена одлука донета у спору мале вредности из члана 468. став 1. у вези става 3. ЗПП, у коме ревизија није дозвољена, услед чега је, применом члана 479. став 6. ЗПП, ревизија тужиоца недозвољена.

Испитујући дозвољеност ревизије у преосталом делу у ком је изјављена против правноснажних решења (којим је одбијен предлог тужиоца за враћање у пређашње стање и предлог тужиоца за ослобађање од плаћања трошкова поступка), у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. став 6 ЗПП, Врховни касациони суд налази да ревизија није дозвољена.

Чланом 420. став 1. ЗПП, прописано је да странке могу да изјаве ревизију против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, а ставом 2. истог члана, прописано је да ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде.

У конкретном случају, решењем којим је одбијен предлог за враћање у пређашње стање и решењем којим је одбијен захтев странке за ослобађање од плаћања судских такси, поступак се правноснажно не окончава, због чега ревизија у делу у ком је изјављена против тих решења (врсте решења) није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић